

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka (spr.)

Protokolant: staż. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Wojskowej del do Prokuratury Okręgowej A. H.

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2014 roku

sprawy **J. S. (S.)**

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Trzciance

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 24 marca 2014 roku, sygnatura akt II K 91/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

1) odstępuje od przyjęcia, że czyny przypisane oskarżonemu w punkcie 1 stanowiły wypadki mniejszej wagi, a tym samym przyjmuje, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 1 ciąg przestępstw wyczerpał znamiona określone w art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.,

2) podwyższa orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy,

3) na podstawie art. 91§ 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone powyżej w punkcie I 2 oraz w punkcie 2 zaskarżonego wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4) odnośnie punktu 3 zaskarżonego wyroku, przyjmuje, z uwagi na wartość kwot, które oskarżony usiłował wypłacić, iż przypisany oskarżonemu w tym punkcie czyn stanowi wykroczenie określone w art. 11§ 1 k.w. związku z art. 119 § 1 k.w. i za to wykroczenie, na podstawie art. 119 § 1 k.w., wymierza oskarżonemu karę 30(trzydziestu) dni aresztu,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

/-/M. Z.

UZASADNIENIE

J. S. oskarżony został o to że:

I. w dniu 19 grudnia 2013 roku, na ulicy (...), w (...), gmina C., w województwie (...), będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności,

poprzez wyłamanie kłódki zabezpieczającej drzwi do budynku gospodarczego dostał się do wnętrza budynku, a następnie dokonał kradzieży kluczy narzędziowych różnego rodzaju w ilości 45 sztuk o wartości 250 złotych, zegara do konstatowania gołębi pocztowych wraz z drukarką i zasilaczem wartości 800 złotych, kart własności gołębi pocztowych w ilości około 260 sztuk, wartości 1300 złotych, powodując straty w wysokości 2.350 złotych na szkodę I. B., to jest o popełnienie przestępstwa z art.279 § 1kk w związku z art. 64 § 1 k.k.,

II. na przełomie lutego i marca 2013 roku (dokładnej daty nie ustalono), na ulicy (...), w P., w województwie (...), będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, poprzez wyłamanie drzwi do samochodu F. (...) (brak numeru rejestracyjnego) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał kradzieży radia samochodowego marki J. nr (...) 631 powodując straty w wysokości 150 złotych, czym działał na szkodę M. S., to jest o popełnienie przestępstwa z art.279 § 1k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.,

III. na przełomie lutego i marca 2013 roku (dokładnej daty nie ustalono), na ulicy (...), w P., w województwie (...), będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, poprzez wyłamanie drzwi do samochodu S. (...) (brak numeru rejestracyjnego) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał kradzieży radia samochodowego marki P. numer (...), powodując straty w wysokości 150 złotych, czym działał na szkodę M. S., to jest o popełnienie przestępstwa z art.279 § 1k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w okresie od 26 listopada do 29 listopada 2013 roku (dokładnej daty nie ustalono), w J., gmina L., w województwie (...), będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, z niezabezpieczonej skrzynki pocztowej zabrał w celu przywłaszczenia przesyłkę zawierającą kartę uprawniającą do podjęcia gotówki z automatu bankowego, a następnie przy jej użyciu usiłował siedmiokrotnie dokonać wypłaty pieniędzy z konta czego nie dokonał z uwagi na nieznaną numeru pin, czym działał na szkodę E. K., to jest o popełnienie przestępstwa z art.278 § 5 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Trzciance, wyrokiem z dnia 24 marca 2014 roku, uznał oskarżonego J. S. za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany wyżej w punktach od I do III, przy przyjęciu, iż stanowiły one wypadki mniejszej wagi, a nadto popełnione zostały w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, to jest ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 283 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 283 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tymże samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Trzciance uznał oskarżonego J. S. za winnego tego, że w dniu 28 listopada 2013 roku, w J., gmina L., w województwie (...), będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, z niezabezpieczonej skrzynki pocztowej zabrał w celu przywłaszczenia przesyłkę zawierającą kartę uprawniającą do podjęcia gotówki z automatu bankowego, czym działał na szkodę E. K., to jest występku z art. 278 § 5 k.k. w związku z § 1 w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto powyższym wyrokiem Sąd Rejonowy w Trzciance uznał oskarżonego J. S. za winnego tego, że w okresie od 29 listopada 2013 roku do 3 grudnia 2013 roku, w P., w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 50 złotych na szkodę E. K. w ten sposób, że siedmiokrotnie usiłował wypłacić pieniądze z bankomatu Banku Spółdzielczego w C. Oddział w P., to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k w związku z art. 278 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w związku z art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Natomiast na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

W pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Rejonowy w Trzciance wskazał, że co do zarzutów dotyczących kradzieży radioodbiorników samochodowych oraz narzędzi warsztatowych, zegara do konstatowania gołębi pocztowych wraz z zasilaczem i drukarką oraz kart własności gołębi pocztowych nie miał żadnych wątpliwości, że każdy z tych czynów wyczerpał wszelkie znamiona występku z art. 279 § 1 k.k., jakkolwiek uwzględniając relatywnie niewielką wartość zabranych rzeczy przyjął, że czyny te stanowiły wypadki mniejszej wagi.

Nadto w pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Rejonowy przyznał się do błędu, gdyż dokonując oceny zachowania oskarżonego J. S., polegającego na usiłowaniu kradzieży pieniędzy przy wykorzystaniu wcześniej skradzionej karty uprawniającej do wypłaty pieniędzy z bankomatu, w warunkach czynu ciągłego oraz powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., w sytuacji określenia minimalnej kwoty, jaką oskarżony chciał ukraść, na 50 złotych, co łącznie daje 350 złotych, popełnił błąd dokonując kwalifikacji tego zachowania jako przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. pomimo, że przy tak ustalonej wartości mienia, jakie oskarżony chciał ukraść, czyn ten należało zakwalifikować jako wykroczenie z art. 11 § 1 k.w. w związku z art. 119 § 1 k.w.

Powyższy wyrok, w całości i na niekorzyść oskarżonego J. S. zaskarżył Prokurator Rejonowy w Trzciance zarzucając temu wyrokowi:

a) obrazę prawa materialnego, to jest art. 283 k.k., poprzez bezzasadne przyjęcie, iż działania oskarżonego polegające na kilkukrotnych włamaniach dokonanych w okresie od lutego do marca 2013 roku i w dniu 13 grudnia 2013 roku, których dopuścił się warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. , stanowią wypadek mniejszej wagi, gdy tymczasem z okoliczności sprawy wynika, iż zachowania oskarżonego nie zasługują na przyjęcie takiej kwalifikacji,

b) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej J. S. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i w związku z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 283kk wskazane w punkcie 1 wyroku w postaci kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy przesłanki przedmiotowe i podmiotowe przestępstwa, a nadto konieczność uwzględnienia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, w szczególności potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem surowszej kary.

W konsekwencji powyższego prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z przyjętej kwalifikacji art. 283k.k. wobec czynu z punktu 1 wyroku i wymierzenie kary:

- za czyn z art. 279 §1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i art. 91§ 1 k.k. - 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

W uzasadnieniu apelacji prokurator wskazał, że wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, a z drugiej zaś, jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, żeby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo(zob. M. Dąbrowska Kardas, P. Kardas(w) A. Zoll(red) Kodeks Karny . Część szczególna. Komentarz, t.3, Zakamycze 2006, s. 200-201) . Podkreślić przy tym należy, że o zakwalifikowaniu zachowania jako przypadku mniejszej wagi, decydować powinny te okoliczności , które zaliczane są do znamion czynu zabronionego. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia przestępstwa oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego (por. wyrok SA w Gdańsku , sygn. II AKa 428/02, Lex 145399). W tym konkretnym przypadku J. S. dopuścił się włamań do dwóch samochodów, z których ukradł radia samochodowe, oraz włamał się do budynku gospodarczego, z którego ukradł wszystkie najcenniejsze dla pokrzywdzonego przedmioty. Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach przyznaje się popełnienia zarzucanych czynów, szczerze mówi, że kradnie i się włamuje, bo nie pracuje

i nie ma za co żyć. Oskarżony jest jeszcze młodym, zdrowym mężczyzną i gdyby chciał to przynajmniej dorywczą pracę by znalazł i miałby z czego żyć. Twierdzenia, że oskarżony włamuje się i kradnie, bo nie mam za co żyć, zdaniem skarżącego, nie trafiają do przekonania i nie usprawiedliwiają takiego sposobu życia. Oskarżony już wcześniej miał konflikty z prawem, niedawno odbył karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, przeciwko mieniu. Jak widać oskarżony nie wyciągnął z tej lekcji żadnej nauki. Postawa oskarżonego świadczy o tym, że jest osobą, która przejawia wyjątkowo lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych.

Nadto, zdaniem skarżącego, kara winna realizować cele w zakresie społecznego oddziaływania, kształtując społecznie pożądane przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw, nieuchronności kary a wobec samego oskarżonego kara ta winna być wystarczająca dla odstraszenia od popełnienia w przyszłości jakiegokolwiek przestępstwa. Kara wymierzona oskarżonemu nie spełnia swoich celów w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, jest zbyt łagodna dla osoby działającej w warunkach powrotu do przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w zakresie podniesionych zarzutów okazała się zasadna.

Na wstępie, przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Sąd I instancji w jasny i przekonywujący sposób w pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku przedstawił tok swojego rozumowania.

Powyższe stanowisko potwierdza analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podkreślić przy tym także należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do szczegółów Sąd II instancji zauważa, iż ustawodawca, w art. 283 k.k. uregulował uprzywilejowany typ przestępstwa kradzieży z włamaniem, to jest tak zwany wypadek mniejszej wagi. Ów wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo – podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że czyn oskarżonego nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na łagodniejsze potraktowanie. Znamienne jest przy tym to, że – jak to stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 2002 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II KKN 193/00 – o kwalifikacji prawnej czynu, jako „wypadku mniejszej wagi” nie decyduje ani dotychczasowa karalność oskarżonego, ani dobra opinia w miejscu zamieszkania, ani jakiegokolwiek inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, lecz wyłącznie rodzaj i natężenie przedmiotowych oraz podmiotowych znamion czynu. Przy ocenie zatem znamienia wypadku mniejszej wagi decydują przede wszystkim okoliczności związane z przedmiotem ochrony i stroną przedmiotową czynu, a więc głównie wysokość wyrządzonej w mieniu szkody, a także okoliczności popełnienia czynu.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zauważa, że oskarżonemu J. S. zarzucono i przypisano popełnienie ciągu trzech przestępstw kradzieży z włamaniem w warunkach recydywy. Z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że jedynym elementem, który skutkowało zakwalifikowaniem tych kradzieży z włamaniem jako wypadków mniejszej wagi była wartość wyrządzonej szkody – jak to wprost napisał Sąd I instancji „relatywnie niewielka wartość zabranych rzeczy”. Tymczasem w przypadku kradzieży z włamaniem w (...) oskarżony spowodował straty w wysokości 2.350 złotych, co – zdaniem Sądu Okręgowego – nie może być uznane jako „relatywnie niewielka wartość zabranych rzeczy”. Wreszcie w przypadku wszystkich tych trzech kradzieży z włamaniem trudno przyjąć, aby charakteryzowały się one przewagą elementów łagodzących, które sprawiłyby, że czyn oskarżonego nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na łagodniejsze potraktowanie. W ślad za skarżącym wskazać należy, że zdarzenia te nie były czymś przypadkowym, incydentalnym w życiu oskarżonego. Oskarżony, przyznając się do

popelnienia zarzucanych mu czynów, szczerze mówił, że się włamuje i kradnie, bo nie pracuje i nie ma za co żyć. Tym samym z braku stałej pracy oskarżony uczynił sobie usprawiedliwienie dla łamania prawa, a z kradzieży z włamaniem źródło utrzymania. Trudno w tej sytuacji uznać, że oskarżony, sprawca tych kradzieży z włamaniem, nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, żeby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo. Wręcz odwrotnie. Postawa oskarżonego i jego stosunek do popełnionych przestępstw wskazują, że w niniejszej sprawie na pewno nie ma podstaw do uznania jego czynów jako wypadki mniejszej wagi.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i odstąpił od przyjęcia, że czyny przypisane oskarżonemu w punkcie 1 stanowiły wypadki mniejszej wagi, a tym samym przyjął, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 1 ciąg przestępstw wyczerpał znamiona określone w art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

Konsekwencją tej zmiany była konieczność wymierzenia kary za ten ciąg przestępstw, a podstawą wymiaru kary stał się przepis art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., czego przez przeoczenie nie wskazano w punkcie I 2 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 sierpnia 2014 roku.

Rozważając zatem kwestię rodzaju dolegliwości, która winna zostać wymierzona J. S. za popełnienie przypisanego mu ciągu przestępstw kradzieży z włamaniem, Sąd II instancji, kierując się wytycznymi wymiaru kary zawartymi w przepisie art. 53 k.k., doszedł do wniosku, że karą adekwatną do stopnia zawinienia i okoliczności sprawy, będzie kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ustalając taki wymiar kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, wskazane na karcie 5 pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji (karta 96 akt).

Ponadto z urzędu, a także na skutek przyznania się Sądu I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku do błędu, Sąd Okręgowy dostrzegł konieczność zmiany zaskarżonego wyroku odnośnie punktu 3.

W punkcie 3 części rozstrzygającej swojego wyroku, Sąd I instancji przypisał oskarżonemu J. S. sześciokrotne usiłowanie dokonania kradzieży kwot po 50 złotych, czyli łącznie 350 złotych.

Zgodnie z treścią art. 119 § 1 k.w. kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 roku minimalne wynagrodzenie na rok 2013 ustalone zostało na kwotę 1.600 złotych (1/4 = 400 złotych), natomiast zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 roku minimalne wynagrodzenie za pracę na rok 2014 ustalone zostało na kwotę 1680 złotych (1/4 = 420 złotych).

Tym samym zarówno na czas popełnienia przypisanego oskarżonemu usiłowania dokonania kradzieży pieniędzy w kwocie 350 złotych, jak i na dzień wyrokowania przez Sąd I instancji oraz na dzień wyrokowania przez Sąd II instancji, czyn ten stanowił usiłowanie dokonania wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., gdyż wartość mienia w każdym z tych czasów nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

Z uwagi na powyższe, mając na uwadze na wartość kwot, które oskarżony usiłował wypłacić, Sąd Okręgowy przyjął, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 3 czyn stanowi wykroczenie określone w art. 11 § 1 k.w. związku z art. 119 § 1 k.w.

Konsekwencją tej zmiany była konieczność orzeczenia kary za to wykroczenie, a podstawą wymiaru kary stał się przepis art. 119 § 1 k.w.

Rozważając zatem kwestię rodzaju dolegliwości, która winna zostać wymierzona J. S. za popełnienie przypisanego mu usiłowania dokonania kradzieży określonej w art. 119 § 1 k.w., Sąd II instancji, kierując się wytycznymi wymiaru kary zawartymi w przepisie art. 33 k.w., doszedł do wniosku, że karą adekwatną do stopnia zawinienia i okoliczności sprawy, będzie wymierzenie wyżej wymienionemu kary 30 dni aresztu. Ustalając taki wymiar kary pozbawienia

wolności, Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, wskazane na karcie 5 pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji (karta 96 akt).

Rezultatem zmian dokonanych przez Sąd Okręgowy w wyroku Sądu I instancji stała się konieczność wymierzenia nowej kary łącznej, gdyż dotychczasowa kara łączna uległa rozwiązaniu na skutek podwyższenia kary za ciąg kradzieży z włamaniem do wymiaru przekraczającego dotychczasową karę łączną oraz na skutek ustalenia, iż jedno z przestępstw, objęte dotychczasową karą łączną, okazało się być wykroczeniem, a przeciw kary wymierzone za przestępstwa i wykroczenia nie podlegają łączeniu. Przez przeoczenie Sąd Okręgowy w swoim wyroku nie zawarł punktu o uchyleniu dotychczasowej kary łącznej, co jednak w świetle powyższych wywodów nie może budzić wątpliwości.

W kontekście powyższego połączeniu ulec mogły jedynie kary pozbawienia wolności orzeczone w wyroku Sądu Okręgowego w punkcie I 2 oraz w punkcie 2 zaskarżonego wyroku. Natomiast podstawą wymiaru kary łącznej stały się przepisy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Orzekając karę łączną Sąd Okręgowy zastosował zasadę asperacji zbliżoną do absorpcji i orzekł karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając z jednej strony podobieństwo rodzajowe wszystkich przestępstw, a w drugiej zaś strony rozpiętość czasową ich popełnienia.

W pozostałym natomiast zakresie, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżone orzeczenie, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (punkt II wyroku z dnia 6 sierpnia 2014 roku).

Orzekając natomiast o kosztach Sąd II instancji, mając na uwadze treść art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty za II instancję (punkt III wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2014 roku).

/M. Z./